

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

President, moltes gràcies.

És que estem bastant d'acord amb el seu relat. És a dir, jo crec que el sector turístic, ho acabe de dir, és més del 15 % del PIB valencià, però té un efecte derivat molt important econòmicament. Per tant, no és només el sector turístic, perquèafortunadament tenim una diversitat productiva molt important en el sector agroalimentari i en el sector industrial, evidentment, però el sector turístic és molt important. Les xifres avalen això.

I, per tant, és important compatibilitzar el que vosté ha dit. És a dir, cal tindre projeccions en el mitjà termini i en el llarg termini. El món està canviant, la geografia turística del món està canviant, n'hi ha noves destinacions. El producte que ha sigut d'èxit en el passat s'ha de transformar per a que continue sent èxitós en el futur, donats els nous competidors etcètera.

Cal fer moltes coses de caràcter social. Per això el *Llibre blanc del turisme* que ja ve de l'any 2016. Però no només això, és que tenim nous objectius, objectius de desenvolupament sostenible de l'agenda 2020-2030, les exigències del pla de recuperació i resiliència de la Unió Europea.

Este en concret, el Pla de recuperació, transformació i resiliència europeu, que l'altre dia el president Sánchez va presentar en Brussel·les per la part espanyola posa de relleu la importància d'açò.

Per tant, és que estic d'acord amb el seu relat. El tema és què estem fent? Perquè això és l'important, perquè eixe mitjà termini que està en la lògica de la programació ha de ser compatible i ha d'alimentar-se d'accions en el curt termini, justament perquè ha passat una cosa que no estava prevista, que és una hecatombe sanitària que ha tingut, com moltes vegades he explicat ací, un efecte en forma de k. Hi ha sectors que han guanyat molts diners amb esta crisi, però altres ho han passat molt malament.

I el sector turístic és, per raons òbvies que acabe de dir, pel que significa. Què és el turisme sinó el contacte social? I què és el contacte social? La font potencial de contagi. I, per tant, són lògiques eixes mesures de restricció.

Per tant, és veritat que el Consell de la Generalitat ha actuat amb una coherència enorme, més que qualsevol altra comunitat autònoma. Ha fet les mesures restrictives per a salvar vides i alhora ha ajudat.

Ha ajudat molt, ho he dit, en l'any 2020 i en l'any 2021. Miren, línies nominatives de concessió directa a associacions, empreses, federacions, fundacions, amb l'objectiu de millorar la competitivitat del sector. En l'any 2020, 6,3 milions. En l'any 2021, 10 milions.

És que sabem de l'efecte multiplicador econòmic del sector, és que activar el sector. Insistisc, tenim la llosa del virus i això ens impedeix planificar res, perquè (*inintel·ligible*) virus mana ell. Si el guanyem, podem, com diu el president Puig, anar alleugerint les restriccions, però sempre per davant la prudència. Perquè sense prudència pot ser pitjor el remei que la malaltia. I obrint tornen els processos d'onades de contagi i aleshores hauríem de restringir.

Per tant, siguem una mica intel·ligents. Fem-ho amb la prudència suficient perquè puguem avançar i a ser possible que a l'estiu, quan puguem, el més prompte possible, puguen haver la major llibertat i les menors restriccions possibles.

Per tant, estem parlant del turisme. 9,1 milions per a titulars d'establiments d'allotjament turístic, 2,5 milions per a titulars d'agències de viatges, 6,4 milions per a persones físiques o jurídiques adherides a algun dels programes de producte turístic o qualitat en destinació, 18 milions en la línia de turisme, que s'han pagat vora 10 milions ja repartits entre totes les categories, dels 18 milions, dic, n'hi han 9.000 beneficiaris.

Ja s'han començat a pagar les ajudes a l'oci nocturn. Hi ha resolució favorable dels 230 expedients de sol·licitud d'ajudes. Totes les sol·licituds aprovades corresponen a discoteques, sales de ball i de festa. Cada local rebrà 28.500 euros fins a un màxim de 5.000 en cas que un mateix propietari dispose de diversos establiments. En total, s'han concedit subvencions per un import de 3.700.000 euros. Però, a més, també ajudes al transport, sobretot ajudes de línies de transport discrecional, que estan molt vinculats al sector.

Es poden fer moltes més ajudes? Naturalment, si tinguérem la maquineta de fer diners, però no la tenim, desgraciadament. Tenim els diners que ens dona el contribuent a través dels seus impostos o el deute, que vol dir el que pagaran els nostres fills en el futur.

Són les úniques possibilitats que tenim de diners, la resta és caure en la melancolia, perquè eixes són les idees tangibles que podem tindre. I hem de buscar el punt neutral, el punt d'equilibri entre el que carreguem sobre els lloms de l'actual generació pagant els nostres impostos i el que pagaran els que venen darrere.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al conseller d'Educació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá i Ibáñez, sobre el dret a la informació dels pares o tutors dels alumnes, que formula la diputada María de los Llanos Massó Llinares (GP Vox Comunidad Valenciana) (RE número 18.840, BOCV 86)

El senyor president:

Senyories, finalitzat este punt passarem al següent, que és el punt 11 de l'ordre del dia, l'antic punt 10, que és la interpel·lació al conseller d'Educació, Cultura i Esport sobre el dret a la informació dels pares o tutors dels alumnes, formulada per la il·lustre diputada María de los Llanos Massó en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana.

Quan vosté vulga, senyoria.

La senyora Massó Linares:

Gracias, presidente.

Señorías, *conseller*, en una resolució de su *conselleria* del 7 de enero podemos leer: «El patrimonio musical valenciano se caracteriza, entre otros aspectos, por la importancia del canto improvisado en nuestro extenso repertorio tradicional, el cual se ha transmitido hasta nuestros días renovado y actualizado». Hasta ahí todo bien.

«La improvisación oral dentro del ámbito educativo deviene un recurso de interdisciplinar de primer orden para mejorar la competencia comunicativa, el aprendizaje musical, la creación artística, la seguridad personal». Hasta ahí, pues también bien.

«Y para llevar esto a cabo se convocan unas ayudas para intercambios de experiencias educativas asociadas al proyecto Rapsodes 2021». Y ahora viene el problema. «En cada centro educativo que participe se realizará un taller didáctico impartido por personas representativas del mundo del rap o del canto tradicional. Ese proyecto se tiene que hacer constar en la programación general anual del centro». Hasta ahí, todo bien.

¿En esa programación general anual del centro los padres podrán leer quiénes son las personas que van a participar en los talleres con sus hijos? ¿Los padres van a encontrar en esa PGA que, por ejemplo, Tesa, una de las participantes, es un activista catalanista y feminista radical?

¿Los padres podrán leer también en esa PGA que Auxili, otro de los que intervienen, habla en sus canciones de una España con un país casposo, de la brutalidad policial y del sistema capitalista? Aparte de que fue uno de los que participó en el concierto de final de campaña del referéndum ilegal de independencia.

¿Los padres podrán saber también leyendo la PGA del centro que Jazzwoman participó en la canción *Los borbones son unos cabrones*? Usted lleva diciéndonos cada vez que exigimos que los padres sepan qué actividades realizan sus hijos que ya están las PGA para que lo sepan.

En el caso de que los padres pudieran acceder con facilidad a esas PGA, cosa bastante complicada, porque está en el centro, está custodiada en el centro, tendría que ir cada padre, solicitar la PGA, que les enseñaran una copia... Creo que es bastante poco operativo.

Pero es que además en esas PGA las actividades no están explicitadas. Entonces, en el hipotético caso de que pudieran actividades fácilmente y sin mucha molestia a la PGA, pues podrían leer, por ejemplo, que sus hijos van a realizar una visita al ayuntamiento. Perfecto, estupendo, ¿qué padre se va a oponer? Pero es que ahí no va a parecer que a lo mejor en esa excursión al ayuntamiento los niños van a ver una exposición, un taller, un documental que a lo mejor, de haberlo sabido los padres, pues igual no hubieran autorizado esa salida de su hijo. Los padres no tienen ni idea de lo que hacen sus hijos en el centro educativo, y no porque no quieren, señor *conseller*. No, porque es misión imposible y usted se encarga de eso.

Pero imagino que usted lo sabe y, además, es el máximo responsable de lo que está ocurriendo en el centro educativo. Los padres tienen derecho a saber qué actividades realizan sus hijos y usted, la obligación de cuidar de esos niños y jóvenes.

Y, mire, hablando de cuidar a niños y jóvenes, le voy a leer unos extractos de unas cartas que nos están haciendo llegar algunos niños y jóvenes. «Me dirijo a usted para poner en conocimiento de quien sea competente la situación que estoy viviendo diariamente en el aula. Desde finales del primer trimestre de este curso, se vienen produciendo situaciones incómodas y a menudo me encuentro con comentarios y gestos por parte de un profesor, el cual intenta, por lo que parece, provocarme o dejarme en evidencia en presencia del resto de los alumnos, creo que por el solo hecho de pensar diferente. Comentarios tales como «¿Te crees superior por ser blanquita?» «¿Tus padres te obligan a ponerte esas pulseras?». La niña en cuestión llevó una pulsera con la bandera de España.

O este pasado 14 de abril, preguntándome irónicamente si sabía qué día era. O exigiéndome también realizar algunos trabajos individuales que no se le pedían al resto de compañeros, llegando a manifestar textualmente este profesor que se me hace hacer ese trabajo para que cambie de ideología. Esto son solo algunos ejemplos. Les pongo en antecedentes de todo esto porque ha llegado a convertirse en una situación incómoda –dice la niña–, sintiéndome señalada y atacada en el aula, desconociendo los motivos reales y personales que pueden mover a este profesor.»

Otra carta, de otra niña también: «A decir verdad, no recuerdo la primera vez que me insultaron por mi forma de pensar. Mucho menos, cuando empecé a verlo como algo normal, como algo que debía esperarme. Y ese señalamiento..., lo que en algunos casos siembra dudas en uno mismo. Yo, en cierto momento, llegué incluso a cuestionarme si sería cierto todo lo que me decían, si de verdad yo era machista, homófoba y xenófoba.

»En mi instituto llevo soportando casi dos cursos el señalamiento por parte de algunos profesores, simplemente por mi forma de pensar. De hecho, recuerdo particularmente el día en que uno de mis profesores, sin pudor alguno, comparó mis ideales con los del partido nazi, nombrando punto por punto los once principios con los que Goebbels ideaba su publicidad, los intentó equiparar de forma absurda a lo que yo pensaba. Además, aun sabiendo que iba a ofenderme, porque soy religiosa, también dio a entender que yo no vivía el cristianismo de forma correcta porque, según él, promovía el odio y la violencia contra los demás. Infinidad de veces me han negado el turno de palabra, unas veces alegando que no era el momento de intervenir, que había que seguir con la clase, pero muchas otras diciéndome, sin ningún pudor, que mis ideas eran fascistas y nazis, y que por eso no merecía hablar.

»Digo yo –sigue la niña– ¿prohibir a alguien hablar no es censura? ¿Esa es la libertad de expresión que tanto defienden?» Y sigue la niña diciendo: «Esto pasa día a día en los institutos. Mis propios profesores me han mandado callar o me han negado la palabra cuando se tocaban ciertos temas. Supongo que poco a poco me fui acostumbrando a que cada vez que yo me posicionaba respecto a política u

otros aspectos, inmediatamente después hubiese reacciones negativas o de desprecio hacia mí. Se produjo un silencio incómodo y me miró con desprecio para luego soltar: "Pensaba que eras buena persona".» Termina la niña la carta diciendo: «Creo que es el momento de perder el miedo a expresarse, de reivindicar nuestra historia y no dejar que la manipulen. Es momento de levantarse, porque nos quieren así, callados y temerosos, pero no lo van a conseguir».

Estas cartas, señor Marzà, nos las han hecho llegar algunos niños. Le he leído solo algunos extractos porque algunas son muy largas.

Los padres deben de saber en todo momento qué actividades se van a realizar. Esa era mi interpelación. Y usted debe de proteger estos niños.

Con estos testimonios que yo le he leído, señor Marzà, si en vez del responsable ser un profesor, si hubiera sido el padre, si hubiera sido la madre, si hubiera sido un familiar el que le dice esto a un niño, ¿no estarían los servicios sociales de la señora Oltra actuando inmediatamente y diciéndoles a esos malos padres que no tienen el derecho a educar así a sus hijos?

Piénselo, señor Marzà. Y esta vez se lo digo sin enfadarme y como se lo dicho otras veces con otros temas. Estamos hablando de niños, señor Marzà. Estamos hablando de jóvenes. Que los niños tengan que llegar a escribir esto me parece que es muy duro, y usted es el último responsable de lo que está pasando los centros y estas dos niñas no son las únicas, pero sí son de las primeras valientes que se están a atreviendo a denunciar. Y cuando hablamos con los padres y les proponemos denunciar tienen miedo, señor Marzà. Tienen miedo. Sí –no me diga que no con la mirada–, tienen miedo, porque esos niños tienen que seguir en ese centro educativo sufriendo lo que están sufriendo.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Una vegada substanciada esta primera intervenció, escoltarem la contestació de l'honorable conseller d'Educació, Cultura i Esport.

Quan vosté vullga, conseller.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyora diputada.

Vosté fa una interpel·lació sobre el dret d'informació dels progenitors i sobre això li contestaré.

Evidentment, ha fet una tria d'unes cartes que diu que li han arribat i que són informació d'uns xiquets i unes xiquetes.

Evidentment, com no pot ser d'una altra manera, jo el que li dic és que qualsevol afirmació com eixa, evidentment quan una persona, un xiquet o una xiqueta té una sensació de no estar ben tractat en un centre educatiu hi han mecanismes per a actuar sobre això i, per tant, s'han d'activar i no hi ha ningun problema en poder parlar sobre estes qüestions.

El que sí que em genera una certa contradicció és que, just dos minuts abans de començar a llegir determinats testimonis, segons vosté, just vosté estava fent el mateix que estava criticant ahí. I estava dient que determinades persones no poden anar als centres educatius perquè tenen una ideologia que a vosté no li agrada. Sí, estava dient que determinats cantants no podien parlar, no podien participar d'un programa que consta en una programació general anual perquè a vosté no li agrada la seua ideologia o no li agrada el que diuen.

Per tant, vosté mateix, una vegada més, cau en la contradicció inherent al seu propi partit de demanar el mateix i el contrari segons qui siga el que ho diu i segons quina siga la ideologia d'eixa persona. I, per tant, és evident que molta coherència no tenen.

Miren, nosaltres el que fem, davant la informació a les famílies i tutors, és que tenen tota la informació que necessiten en els seus centres educatius, com consta en tots els documents que hi ha en els centres.

Una altra cosa és que a vosté no li agrada el que es fa en els centres educatius. Una altra cosa és que vosté no compartisca eixes mirades sobre l'educació. I això jo crec que és el problema que tenen vostés amb l'educació pública, amb l'educació de qualitat, amb una educació emancipadora, amb una educació que ajude a ser crítics, que ajude a pensar fins i tot diferent del que pensen les seues famílies. Perquè, clar, és que els xiquets i les xiquetes han d'aprendre també que hi han altres formes de pensar diferents de les seues famílies. I no passa res. Perquè l'educació evidentment la fan les famílies a casa i la fem el conjunt de la societat.

I, per tant, els xiquets i les xiquetes estan també en el seu dret a formar-se de forma transversal, de forma global i no només en funció de les ideologies dels seus pares, no només en funció del que són les seues creences o els seus posicionaments. I per això el que es garantix des de l'educació pública valenciana és que el conjunt dels xiquets i les xiquetes accedisquen al conjunt d'aprenentatges, de mirades, de visions, al voltant de la vida i que siguen ells mateixos capaços de triar en el seu futur. Perquè eixa és la llibertat, quan u és capaç de triar, quan té l'opció de triar. No quan l'únic camí a recórrer és com si haguera l'únic camí en la vida. No hi ha un únic camí en la vida, ni tampoc per a afrontar-la ni tampoc per a pensar sobre ella.

Mire, al voltant de la informació a les famílies, els documents són públics. Els documents no només són públics, sinó que estan normativitzats en diferents normatives, no només valencianes. Hi han dos decrets: un, per a infantil i primària i altre, per a secundària i Batxillerat. També, a les lleis educatives, lleis orgàniques que hi ha a nivell estatal. Per tant, es fa arreu de tots els territoris amb les mateixes exigències a l'hora de la informació pública. Una informació pública que consta, com vosté dia, a la programació general anual. Però no només: les famílies tenen també accés a les informacions

de les activitats puntuals que té aquestes programacions generals anuals i, de fet, les famílies no només autoritzen per a eixa activitat, sinó que també autoritzen, fins i tot, per a l'ús de les imatges dels xiquets i les xiquetes en eixe tipus d'activitats com la que vosté estava dient.

Per tant, són coneixedors no només de les activitats puntuals, sinó també del projecte pedagògic del centre educatiu. Un projecte pedagògic que busca precisament el que a vosté jo sé que no li agrada molt, en el seu procés de construcció utilitza un mecanisme que a nosaltres ens agrada –jo sé que a vosté no– que es diu democràtic; democràtic, participatiu, en el qual eixes programacions generals anuals no se les inventa un professor aïllat, sinó que formen part d'un procés, en el qual les pròpies famílies també participen de la redacció i formen part d'un procés, en el qual el consell escolar, el claustre, el consell escolar, la direcció, torna altra vegada al claustre, s'aprova en el consell escolar amb els informes dels diferents representants, on estan representades les famílies. I allí és on després es publica i és un document públic. Per tant, un document al qual, evidentment, té accés el conjunt de la ciutadania.

A vostés el que els passa és que no els agrada el que posa allí dins. I, clar, si no els agrada el que posa allí dins, és que vostés xoquen amb els principis bàsics d'una educació democràtica. Perquè és així com no només eduquem al nostre territori, sinó que s'educa al conjunt de territoris democràtics que tenen certs consensos al voltant de què és el que ha de ser l'educació.

Però és que, a més a més, vostés el que solen fer és precisament això, assenyalar a determinat professorat en dos aspectes. El primer, com si tingueren tan poca professionalitat i tan poca capacitat de decidir ells per ells mateixos, amb el seu criteri professional què és el que han de fer per a acompanyar els xiquets i les xiquetes, i que seguïsquen un suposat mandat d'un cert dimoni amb cues, que soc jo mateix, segons vosté moltes vegades, el conseller, que els diu el que han de fer en cada moment.

Mire, el professorat és gent professional. En caràcter general, és gent professional, que es desvia pel seu alumnat, que està sempre al seu costat. I vosté l'únic que fa quan ve ací és assenyalar-los com si foren persones que perseguïxen segons la ideologia al seu alumnat, i no és així. No és així i ho sap perfectament. I no només fa això, sinó que assenyala especialment i de forma específica al professorat de l'escola pública per a confrontar-lo amb les famílies.

Des que estem ací, jo només he eixit a contestar-li a vosté preguntes que van en el mateix eix: la confrontació de les famílies contra el professorat de la pública, la persecució ideològica del professorat de la pública, i no només això, sinó l'assenyalament dels seus professionals.

Mire, això no és pot permetre, perquè estos professionals ja tenen prou en superar el dia a dia d'una situació canviant, complexa, difícil, com la qual estem vivint, com perquè ara els vinga un grup parlamentari que l'únic que fa és *bullying*, els fa *bullying* als professionals de l'educació per tal d'assenyalar-los.

En la segona intervenció entraré en algun exemple del que està passant. Però és que si vostés volen de veritat..., si

vosté vol de veritat –que això ho diu, però després en els seus fets, res de tot això– contribuir que millore l'educació, el primer que ha de fer és confiar en el professorat, confiar en ells i elles. Si té qualsevol dubte, qualsevol document que li arribe que creu que en un centre determinat passa una cosa concreta d'un centre dels més de dos mil que tenim, evidentment farem i parlarem, mirarem què és el que està passant, com ha de ser, amb tots els mecanismes que hi ha, de control i de continuïtat. I no només confiar en el professorat, sinó deixar de confrontar a les famílies amb el professorat, perquè les famílies i el professorat treballen en el mateix bé al centre, que són les xiquets i les xiquetes. Treballen pel seu bé superior. I per això, el que cal és deixar el professorat tranquil, deixar que treballen en professionalitat i no seguir assenyalant-lo, com fa vosté cada vegada.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Efectivament entrem ara en un segon torn de la interpel·lació per a concretar els aspectes que es consideren més rellevants.

Té la paraula la il·lustre diputada Llanos Massó en la interpel·lació al conseller d'Educació, Cultura i Esport.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Massó Linares:

Gracias, presidente.

Señor *conseller*, yo le he preguntado si los padres lo sabían, si sabían quién iba a llevar a cabo esas actividades. ¡No lo sabían! ¡Es imposible! Conforme están hechas las PGA es imposible porque no se detalla la actividad.

Usted me dice que, bueno, que si tenemos conocimiento de algún caso que suceda puntual en un centro, que hay cauces adecuados para denunciar. En fin, hace no muchos meses tuvimos que escuchar aquí como una compañera suya, del Consell, decía que las mujeres maltratadas muchas de ellas no denunciaban por miedo y que el porcentaje de mujeres maltratadas era mucho más elevado del que aparecía. Con los niños acosados en el colegio pasa exactamente lo mismo, señor Marzá. (*Aplaudiments*)

Usted me hablaba también de que los niños tienen que aprender también que hay pensamiento distinto al que tienen sus familias. Evidentemente, tienen que aprender a ser libres, cosa que ustedes les impiden ser. Porque lo mismo que un niño de una familia conservadora evidentemente al final tiene que aprender que, bueno, que hay distintos pensamientos, y conforme vaya madurando, si se le enseña a ser libre, si le educa libremente, formará su propio pensamiento, ¿qué me diría usted si un niño de una familia separatista, el hijo de alguno de su grupo parlamentario –supongo que debería de tener un profesor en clase para enseñarle

cosas distintas-, le dijera que España es una, grande y libre?, ¿no? (Veus)

El senyor president:

Senyories! Senyories!

La senyora Massó Linares:

Aquí lo único que estamos pidiendo es la capacidad de elegir, cosa que usted niega. Lo que estamos pidiendo es la libertad, cosa que usted niega.

Y usted intenta siempre decirme que es que yo señalo al profesorado, que son magníficos profesionales y que yo señalo al profesorado, que mi grupo señala al profesorado. No, señor Marzà, flaco favor le hace usted al profesorado cuando no aparta las manzanas podridas del cesto, flaco favor le hace usted al resto de profesoras. (Aplaudiments)

Porque me va a decir usted a mí ahora que hay médicos, que todos los médicos son buenos médicos, que todos los médicos son excelentes profesionales. Pues no, pues hay algunos que no son tan buenos. Y que hay abogados que todos son excelentes, pues no, hay buenos y malos, como en todas partes.

Bueno, pues con los profesores pasa exactamente igual. Y como le he dicho, flaco favor le hace usted a los buenos profesionales, que son la mayoría, no le digo que no, que se dejan la vida por los alumnos, que se dejan la vida por la educación, flaco favor le hace usted si no aparta las manzanas podridas y dejan que maltraten de esa manera a los niños.

Usted me habla de una educación emancipadora. No me va a dar tiempo, pero es que hay aquí también otro cuento que le han dado a los niños, que ese igual lo conoce, *Els tres porquets*, en el que habla de un lobo malo, imperialista, opresor, al que hay que degollar y que los cerditos terminan creando una república socialista modélica. Este cuento, señor Marzà, también se lo están dando a los niños para hacer comentario de texto en los institutos, ¿eh? Esto. Les hace mucha gracia, veo que les hace mucha gracia. Creo que no les haría tanta si sucediera en el sentido contrario. Y la diferencia entre ustedes y nosotros es que no nos hace gracia ni en un sentido ni en el otro, porque queremos que los niños sean libres, (aplaudiments) que aprendan a pensar, que los profesores, y no ya los profesores, sino los responsables de la educación en la Comunidad Valenciana se dediquen simplemente a educar a nuestros hijos, no a adoctrinarlos, no a hacerles pensar que sus familias porque piensan distinto son unos dictadores, unos nazis y unos fascistas, señor Marzà.

Le pido, como le he dicho antes, que cuide a nuestros niños, por favor. Es el futuro, es lo mejor que tenemos, están en sus manos, señor Marzà, y usted es el responsable. Y se lo pido por favor: cuide de nuestros niños, conseller. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Amb la contestació de l'honorable conseller finalitzarem este punt i passarem a votacions.

Quan vosté vullga, conseller.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Mire, cada dia que vosté puja ací estic més content, no només com a demòcrata, no només com persona implicada políticament, sinó sobretot com a mestre, que no estiguen al govern. I li ho dic perquè en assenyalar de la manera que ho fa i qüestionar de la manera que ho fa al conjunt dels professionals de l'educació, sí, sí, dient i generalitzant com si això passara de forma habitual, que el professorat estiguera anant en contra del creixement del propi alumnat, no només està tan fora de lloc, sinó és que ja ho hem vist i en la història ja ha passat. I després d'anar a pel professorat, van anar, fóra del professorat, a les persones que pensaven diferent. I després passa que les societats democràtiques es convertixen en societats totalitàries, perquè precisament el professorat són la punta de llança de la llibertat, de la llibertat ideològica i del creixement del conjunt de les persones, de la seua emancipació.

Vosté diu ací, i no li ho podem permetre en cap moment, intenta generalitzar això, i ve i fa qüestionaments com si açò passara de forma generalitzada i que, no només això, sinó que hi haguera una única ordre perquè els xiquets i les xiquetes pensaren d'una manera.

Mire, vosté el primer que hauria de fer quan ha pujat ací és demanar perdó, demanar perdó, al conjunt del professorat del centre educatiu d'Alacant que ha estat rebent amenaces telefòniques després que vostés s'inventaren una notícia falsa per assenyalar-los ideològicament. (Aplaudiments) Això és el que haurien d'haver fet vostés. Això és el que haurien d'haver fet vostés. No només rebent amenaces telefòniques, sinó que, a més a més, han estat patint perquè els han anat assenyalant. I no només els han anat assenyalant, sinó que, a més a més, han estat confrontant les famílies contra el professorat, quan el que professorat el que estava fent era una activitat pedagògica perquè els seus xiquets i les xiquetes aprengueren a estimar els llibres. Això és el que passa en els centres educatius públics valencians. I vosté, si de veritat tenen eixa voluntat, el primer que han de fer és demanar perdó, el primer que han de fer és demanar perdó per assenyalar de la manera que ho estan fent.

La segona qüestió, i li la vaig a dir també molt clara, l'únic punt que vostés porten al voltant de l'educació i que no paren de repetir i que allà on han aconseguit governar, malauradament per a la ciutadania d'eixos llocs, és el PIN parental, la censura parental, la censura parental, que els xiquets i les xiquetes facen tot el contrari del que vosté està dient... No, no, ella diu que ací evidentment, que *los niños tienen que formarse también en otras visiones de la vida que no sean las de sus familias*. Entonces, per què proposen

la censura parental?, si precisament la censura parental és evitar que els xiquets i les xiquetes se formen, coneguen, sàpiguen que hi ha altres formes d'estimar, altres formes de viure la vida. Vostés no s'aclarixen, fan el mateix i el contrari, perquè en el fons saben que si diuen el que pensen, més de la meitat dels seus votants no els votaria, perquè dir que els xiquets i les xiquetes han d'anar separats, ací els que els seus pares volen que estudien en valencià, allà els que volen que estudien en castellà, ací els que volen que estudien determinades maneres de pensar, més dogmàtiques o menys, determinades creences, ací els altres. Vostés se pensen que l'escola és un pàrquing? Que els xiquetes i les xiquetes han d'estar segregats? Que la societat viu segregada? *(Aplaudiments)* Que eixe és el futur que volen per a la ciutadania? Que cadascú visquem en la nostra bambolleta segregats els uns dels altres per a després no poder aclarir-nos i conviure?

Eixa és la societat que volen, i això volen que passe als centres educatius. I no va a passar, clar que no va a passar, perquè les societats són diverses, riques, volen convivència, volen pensar de forma diversa, i això són els centres educatius. I eixa és l'educació pública que entre totes i tots ens hem dotat, entre el conjunt dels demòcrates, i precisament per això el que anem a fer és continuar donant suport a tots i cadascun dels professors i de les professores, a totes i cadascuna dels docents que ajuden que els xiquets i les xiquetes tinguen i cresquen en llibertat, i que no cresquen segregats els uns dels altres, i que coneguen la història, sí, i que coneguen la història, i que sàpiguen, amb memòria democràtica, que fent el que vostés estan intentant fer conduïx a dictadures i conduïx que la ciutadania no només patisca, sinó que a més a més passen coses tan greus com que hi hagen morts en les cunetes.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Votació dels punts segon a seté de l'ordre del dia de la 38.ª sessió de les Corts Valencianes

El senyor president:

Senyories, una vegada finalitzat este punt, amb la contestació del conseller, passarem a les votacions.

Anem a votar els punts de l'ordre del dia que tractarem ahir.

Senyories, anem a votar, en primer lloc, la presa en consideració de la Proposició no de llei de tramitació especial d'urgència sobre la prevenció del suïcidi, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. S'han expressat, esmena transaccional incorporada, subscripta pels Grups Parlamentaris Unides Podem i pel mateix Grup Socialista, registre d'entrada 35.689. S'han expressat 16 vots a favor, telemàticament, i

16 en contra. Senyories, comença la votació. 35 vots favorables que, sumats al 16, fan un total de 51 vots favorables; 31 vots en contra que, sumats als 16, fan un total de 47 vots en contra. Queda aprovada la proposició no de llei. *(Aplaudiments)*

No funciona. En tot cas, com seguim el protocol, com no altera, ja estan informats els serveis tècnics. I anem a continuar en la votació. Recordant que expressen el vot que vullguen expressar. *(Aplaudiments)*

Proposició no llei de tramitació especial d'urgència sobre l'ampliació del port de València i desenvolupament de la zona d'activitats logístiques, presentada pel Grup Parlamentari Popular, registre d'entrada 18.734. Senyories, comença la votació. 31 vots favorables que, sumats als 16, fan un total de 47 vots favorables; s'han comptabilitzat 36 vots en contra que, sumats als 16, fan un total de 52 vots en contra. Queda rebutjada la proposició no de llei.

Passem al punt quint, antic quart, que és la presa en consideració de la Proposició no de llei de tramitació especial d'urgència sobre mesures de suport al sector pesquer valencià, presentada pel Grup Parlamentari Ciudadanos. Senyories, comença la votació. 31 vots favorables que, sumats als 16, fan un total de 47 vots favorables; 36 vots en contra que, sumats als 16, fan un total de 52 vots en contra. Queda rebutjada la proposició no de llei.

Passem, senyories, al punt sext, antic quint, de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei especial d'urgència sobre eliminació de la taxa de reposició, presentada pel Grup Parlamentari Compromís. Senyories, comença la votació. 36 vots favorables que, sumats als 16, fan un total de 52 vots favorables; 19 vots en contra que, sumats als 10, fan un total de 29 vots en contra; 12 abstencions que, sumades als 6, fan un total, de 18 abstencions. Queda aprovada la proposició no de llei.

Passem, senyories, al punt setè, abans sext, sobre la Proposició no de llei d'especial urgència sobre la prevenció del suïcidi, durant i després de la crisi de la pandèmia, presentada pel Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, amb l'acceptació de l'esmena transaccional 35.705, subscripta pel Grup Parlamentari Ciudadanos i Vox Comunidad Valenciana. Senyories, comença la votació. 29 vots favorables que, sumats als 16, fan un total de 45 vots favorables; 38 vots en contra que, sumats als 16, fan un total de 54 vots en contra; i 0 abstencions. Queda rebutjada, queda rebutjada la proposició no de llei.

I, finalment, senyories, passem al punt octau, abans setè, sobre la presa en consideració de la Proposició no de llei de tramitació especial d'urgència sobre l'alliberament de les patentes de les vacunes per a la COVID-19, un punt de molta actualitat, *(rialles)* pel que hem... *(Veus)* Senyories, s'han expressat 16 vots a favor, 16 en contra i 0 abstencions. Senyories, comença la votació. *(Veus)* 36 vots a favor que, sumats als 16, fan un total de 52 vots favorables; 31 vots en contra que, sumats als 16, fan un total de 47 vots en contra. Queda aprovada la proposició no de llei especial d'urgència sobre l'alliberament de les patentes de les vacunes.

Preguntes

El senyor president:

Senyories, i amb estes votacions, passariem al següent punt de l'ordre del dia i últim, que se'ns ha quedat molt reduït per circumstàncies que tots coneixen. I passarem, sense més dilació, a les preguntes de control al Consell.

Començarem amb la primera pregunta, que és la que formula la il·lustre diputada Elena Bastidas, en nom del Grup Parlamentari Popular, a la vicepresidenta del Consell, d'igualtat i polítiques inclusives sobre la valoració de la pobresa.

Té vosté la paraula, senyoria.

La senyora Bastidas Bono:

Señor *president*.

Señora Oltra, buenos días.

Hace unos días conocíamos los datos de desempleo en la Comunidad Valenciana. Demoleedores. Con la izquierda al frente, la *comunitat* lidera la destrucción de empleo en España en el primer trimestre del 2021. Pero no solo, la *comunitat* también lidera el número de ERTE en empresas paralizadas por las restricciones, con casi un 40 % de todos los procedimientos y, además, con un total de casi quinientos cincuenta mil trabajadores afectados por el ERTE desde el principio de la pandemia. Pero no solo, en la Comunidad Valenciana hay 118.000 familias en situación de vulnerabilidad habitacional y, entre ellas, hay 25.000 familias pendientes de una vivienda pública, a las que ustedes no dan solución.

A las familias que han perdido su empleo o su capacidad económica les resulta muy difícil afrontar gastos corrientes imprescindibles. Algunos reciben ayudas o prestaciones sociales que les protegen en situaciones como esta, pero muchos no tienen esa cobertura y, por tanto, quedan en una situación preocupante.

Hoy, los mayores factores de exclusión social en la Comunidad Valenciana son el empleo y la vivienda. Por eso, yo le quiero preguntar: ¿cuál es la valoración que usted realiza sobre el aumento de la pobreza en la Comunidad Valenciana?

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Li contestarà la vicepresidenta primera del Consell.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyora Bastidas.

Mire, mentres queden persones en situació de vulnerabilitat i, sobretot, amb la crisi sanitària i econòmica que estem patint, no puc fer una altra valoració que no implique la necessitat de continuar amb les polítiques socials com les que estem implementant fins a este moment.

Encara queda molt per fer, però, sense dubte, gràcies a les actuacions de les polítiques botàniques, estem en una millor situació ara de què ens trobarem en 2015. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Acabarà de formular la pregunta de control la il·lustre diputada.

La senyora Bastidas Bono:

Gracias, señor presidente.

Mire, señora Oltra, los jóvenes valencianos tienen uno de los índices más elevados en España, en cuanto a la pobreza y riesgo de exclusión social y, desgraciadamente, por su falta de acción, esta cifra va en aumento. Poco futuro les ofrece usted.

Uno de cada tres niños en nuestra comunidad está en esa misma situación. Y, peor aún, si no actúa ya, el 80 % de esos niños que vivan en esa situación de pobreza hoy, serán adultos pobres en el futuro.

Y es que la pobreza ya tenía el terreno abonado en la Comunidad Valenciana antes del virus, basta con repasar algunos titulares, hacer un rápido análisis para hacernos una idea del preocupante futuro que espera, desgraciadamente, a una buena parte de los ciudadanos. «La comunidad ocupa el cuarto lugar del estado en exclusión severa y moderada». «El Síndic de Greuges da un ultimátum a Oltra por su colapso en la renta valenciana de inclusión». «El 16 % de los valencianos con empleo están en situación de exclusión social». «La renta valenciana de inclusión solo llega al 3 % de la población que lo necesita».

Pues, bien, la pandemia, como también advierte el *síndic*, ha intensificado la pobreza y la exclusión, la desigualdad va en aumento en un 4 % y la pobreza tiene un rostro marcadamente femenino. Otra mancha más en su currículum de feminista de salón.

Lo importante es destacar que las medidas de protección diseñadas para paliar los efectos de la crisis no han llegado a las personas que más lo necesitan. El ingreso mínimo vital solo llega a uno de cada cinco valencianos que lo necesitan. Y a esto le añadimos un recorte de 1.500 millones, que